

ลูกแก้ว ลูกขวัญ

ด.ช.วิวรรธน์ เหวระกุล

จากหนังสือ กฎแห่งกรรม – ธรรมปฏิบัติเล่มที่ ๑๑

พระราชสุทธินายกมณฑล (หลวงพ่ोजรัญฐิตธมฺโม)

วัดอัมพวัน สิงห์บุรี

R11012

กระผมเป็นลูกคนกลางของครอบครัว ที่บ้านเรามีด้วยกัน ๗ คน มีพี่สาวอายุ ๑๖ ปี ตัวกระผมอายุ ๑๔ ปี คุณแม่คุณพ่อ คุณยายอายุ ๘๘ แ และคุณตาอายุ ๘๒ ปี ไม่รู้ว่าจะเป็นเพราะการเป็นลูกคนกลางหรือไม่ ที่ทำให้รู้สึกที่มีความกดดันในใจเสมอ ความสนใจที่ได้รับคือการถูกว่ากล่าวติเตียน หรือถูกกล่าวหาอย่างไม่ยุติธรรมตามความคิดของกระผม ทำให้กระผมกลายเป็นเด็กเก็บตัวไม่ค่อยพูดจา ไม่นั่นใจในตัวเอง เพราะรู้สึกว่า ทำอะไรพูดอะไรไม่เป็นที่พอใจหรือสนใจนัก สู้เราเจียบไว้ดีกว่า และช่วงวิกฤตในชีวิตกระผมก็มาถึง เมื่อครูพิเศษไม่มีเวลาว่างมาสอนต่อไป คุณแม่เป็นผู้ดูแลต่อมา คุณแม่ของกระผมเป็นผู้ที่ทุ่มเทชีวิตให้กับลูก ๆ ท่านพูดกับพวกเราเสมอว่า “แม่มีชีวิตอยู่เพื่อลูกรัก และสมบัติที่แม่จะให้ไว้ซึ่งไม่มีวันหมด คือความรู้ ขอให้พยายามตั้งใจเรียนหนังสือ ความสำเร็จในชีวิตก็จะตามมาเอง เงินทองก็ตามมาเองเหมือนกัน” ผมก็รู้ว่าจะต้องเครียดกับการเรียนขึ้นอีกแน่ ๆ เพราะคุณแม่ยอมต้องการสิ่งที่ดีที่สุด สมบูรณ์ที่สุดให้เกิดขึ้นกับการเรียนของกระผมแน่นอน แต่กระผมไม่ใช่คนหัวไว แถมจะซึ่มลึกลับจนดูเป็นคนตื้อเจียบ คุณแม่ถึงกับกลางานมาตีหัวกระผมเมื่อถึงเวลาสอบ สอบครั้งแรกนี้ กระผมประสบความสำเร็จเป็นที่น่าพอใจ และเริ่มรู้ตัวว่าตัวเองยังมีคุณแม่ที่เอาใจใส่ด้วยความรักอย่างไม่ลำเอียง และรู้สึกว่ามีคุณค่าในชีวิตบ้าง แต่เมื่อถึงการสอบครั้งต่อไป คุณแม่ไม่มีเวลาว่างมาดูแลกระผม ท่านสั่งให้กระผมดูหนังสือเอง ผลปรากฏกระผมจำอะไรไม่ได้เลย เพราะตัวเองไม่เคยรู้ว่าจะดูยังไง ตรงไหน อับจนทั้งสติและปัญญา เหตุการณ์ครั้งนั้นกระผมไม่สามารถลืมได้ วันที่คุณแม่ร้องไห้เสียใจผิดหวังในตัวกระผม คำว่ากล่าวสั่งสอนในครั้งนั้นมันกระแทกความรู้สึกของกระผมจนต้องร้องไห้เสียใจอย่างมาก เสียใจที่คุณแม่เข้าใจเราผิด เสียใจที่ทำให้คุณแม่เสียใจ แต่กระผมก็ได้แต่นั่งเจียบ ไม่มีการแก้ตัวใด ๆ คุณแม่บอกกระผมว่าโลกของแม่มีดเสียแล้ว ท่านบอกว่า กระผมเป็นลูกที่ท่านห่วงมากที่สุด และหลังจากนั้นคุณแม่ดูเจียบซึ่มไป ซึ่งแปลว่า มีปัญหาที่ท่านยังแก้ไขไม่ได้ พี่น้องของกระผมเป็นเด็กหัวดี ช่างพูด ทำให้ใครเห็นใครชอบ ใครรัก แต่กระผมก็ไม่สนใจแล้ว เพราะรู้ว่า คุณแม่ที่ให้ความรักแก่กระผมเสมือนน้ำใสที่เต็มเปี่ยมปากแก้ว เมื่อใดที่กระผมถูก

ติเตียนหรือทอดยอ คุณแม่ก็จะคอยพูดให้กำลังใจโดยบอกว่า “แม่รู้ว่าลูกของแม่ต้องเป็นเด็กดีแน่ ไม่งั้นก็ไม่ใช่ลูกแม่ซิ และแม่ต้องพยายามค้นให้เจอเร็วที่สุด เพื่อคนอื่นเขาจะได้เชื่อถือ”

คุณแม่พยายามสืบหาครูพิเศษที่เก่ง ๆ เพื่อมาสอนกระผม และนี่คือจุดเริ่มต้นของการได้รู้จักวัดอัมพวัน อาจารย์พรใจ คืออาจารย์พิเศษวิชาคณิตศาสตร์ของกระผม ท่านเป็นศิษย์วัดอัมพวัน และไปปฏิบัติธรรมที่นั่นเสมอ อาจารย์มาสอนที่ไรก็ต้องเล่าความดีของหลวงพ่ोजรัญ ท่านเจ้าอาวาส ถึงการปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ สั่งสอนทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน และเมื่อท่านเทศน์โปรดเมื่อใด พวกลูกศิษย์ก็จะได้รับคำตอบแก้ปัญหาได้ทุกคน เพราะท่านจะพิจารณาเรื่องที่เทศน์ได้จากวาระจิตของผู้ที่มาเฝ้าคอยท่านอยู่ แล้วท่านก็จะเทศน์โปรดโดยไม่มีการเตรียมก่อนล่วงหน้าแต่อย่างใด เมื่อมาฟังบ่อย ๆ สนิมในใจ หนามในใจ ความไม่ดีทั้งหลาย เริ่มถูกขัดเกลา ทำให้จากร้ายกลายเป็นดี บางคนศรัทธาถึงกับบวชเนกขัมมะที่วัดซึ่งหลวงพ่อดีสร้างสถานที่ปฏิบัติธรรมอันสมบูรณ์ยิ่ง ท่านเชื่อว่า ความสะอาดสบายย่อมทำให้จิตสบาย ผู้ปฏิบัติยอมทำได้เต็มที่ เวลาอาจารย์พรใจเล่า คุณแม่และกระผมจะมีความสุขที่ได้ฟัง สิ่งดี ๆ ต่าง ๆ ของหลวงพ่ोजรัญและวัดอัมพวัน และจุดสำคัญอีกจุดหนึ่งก็คือ การบรรพชาสามเณรของลูกชายอาจารย์เอง ซึ่งได้มีโอกาสเกิดใหม่มีชีวิตใหม่ที่ดีขึ้น จากโครงการบรรพชาสามเณรใจเพชรของยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย โดยมีคุณอรุณรุท ว่องวานิช เป็นนายกสมาคม

โครงการนี้ เป็นโครงการในช่วงปิดเทอมใหญ่ อาจารย์ได้เล่าว่าเด็กที่ได้เข้าร่วมโครงการจะเป็นลูกคนใหม่ที่ดีขึ้น จะมากหรือน้อยก็ตามแต่บารมีเด็กแต่ละคน คุณแม่ได้โทรฯ ไปถามรายละเอียด แต่พอดียังไม่ถึงเวลาจัดโครงการ คุณแม่และกระผมเริ่มอยากรู้จักหลวงพ่ोजรัญ และวัดอัมพวัน ด้วยตัวเองยิ่งขึ้นทุกที และในที่สุดบุญกุศลเก่าของกระผมก็ตามมาทัน เมื่อทางโรงเรียนอัสสัมชัญที่กระผมศึกษาอยู่ ได้ประกาศรับนักเรียนเข้าร่วมโครงการสามเณรใจเพชรเฉลิมพระเกียรติ กระผมรีบสมัครเข้าร่วมโครงการอย่างไม่ลังเล ด้วยความอยากจะเป็นลูกคนใหม่ที่ถูกใจทุกคนในครอบครัว มีชีวิตที่สว่างงามสว่างไสวเหมือนการประดับประดาดวงไฟเฉลิมฉลอง และเพื่อคุณแม่ที่เคารพรักของกระผม จะไม่อยู่ในโลกมืดอีกต่อไป กระผมต้องไปฝึกปฏิบัติตัวทดสอบความพร้อมที่ยุวพุทธฯ ก่อนเป็นเวลา ๗ วัน โดยไม่มีการติดต่อกับโลกภายนอก และทำให้เข้าใจทันทีว่าทำไมผู้ที่ได้บรรพชาแล้วเมื่อสึกออกมาจึงเป็นลูกแก้วลูกขวัญเป็นคนดีขึ้นได้ ผู้ไม่พร้อมหรือไม่ได้สมัครไปแล้วยอมไม่ผ่านพ้นความกดดันช่วงเตรียมความพร้อมแน่นอน เพราะเราต้องตื่นตีสามครึ่ง สวดมนต์ทำวัตรเช้า เติมน้ำจกรม นั่งสมาธิ ครั้งหนึ่ง ๆ จะไม่ต่ำกว่า ๒ ชั่วโมง วันหนึ่งปฏิบัติประมาณ ๘ ชั่วโมง ภายใต้การควบคุมของหัวหน้าโครงการ คือ คุณมณฑิยา ธนาหาถ บุคคลท่านนี้

สมควรได้รับการยกย่องสรรเสริญในความดี ความเสียสละ ความตั้งใจจริง ความเพียรพยายาม ที่จะขัดเกลาคามดิบแห่งชีวิตให้กลายเป็นเพชรเจียรไน ซึ่งเป็นพรสวรรค์และบารมีของคุณมณเฑียรที่สำเร็จ สร้างศรัทธาให้เกิดขึ้นกับพวกกระผมต่อพระพุทธศาสนา เพื่อการปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเมื่ออยู่ใต้ร่มกาสาพัสตร์ เพื่อความเจริญรุ่งเรืองในชีวิตเมื่อเข้าใจแก่นแท้และความเป็นสุดยอดของศาสนา คุณสมบัติพิเศษและนายกย่องสรรเสริญในการกระทำซึ่งไม่คิดว่าจะมีใครทำได้เสมอเหมือน แม้แต่หลวงพ่ोजรัญก็ได้ประทานความเมตตา ยกย่องในการกระทำซึ่งไม่มีใครทำได้ ท่านจึงขนานนามว่า “มณเฑียรทอง”

กระผมได้บรรพชาสองครั้ง ครั้งแรกกระผมรู้ตัวว่ายังปฏิบัติได้ไม่เต็มที่ เพราะมีแต่เพื่อน ๆ ชาวอัสสัมชัญทั้งหมด และถูกส่งไปอยู่ศูนย์ปฏิบัติธรรมเวฬุวัน จ.ขอนแก่น คุณมณเฑียรต้องสละเวลาของครอบครัว ซึ่งมีลูกเล็ก ๆ ถึง ๓ คน ไปคอยดูแลสั่งสอนพวกกระผม และมีพี่เลี้ยงซึ่งก็คือผู้ที่เคยบรรพชาในโครงการมาแล้ว ต้องการมาช่วยเพิ่มมณเฑียรอีก ๔ - ๕ คน พวกเราบรรพชาอยู่ ๓ อาทิตย์ และสิ่งที่ดีที่ได้มาคือมีสติขึ้น รู้อะไรผิดอะไรถูก รู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของคุณตาคุณยาย และได้กัมมราบด้วยความเคารพเปรียบประดุจมารดาบิดาที่สองของกระผม และที่สำคัญที่สุดคือ กระผมสามารถดูหนังสือเองได้ และจำได้ดี คิดหวังสิ่งใดมักจะได้รับผลสมปรารถนาเสมอ ตัวอย่างเช่นวิชาพระพุทธศาสนา กระผมต้องการได้ทีออป ก็สำเร็จผลจริง ๆ ได้เป็นที่หนึ่งของห้อง ด้วยคะแนน ๒๙ เต็ม ๓๐ ทำให้กระผมเกิดความมั่นใจในตัวเอง และมีธรรมอยู่ในอารมณ์เสมอ รู้สึกจิตใจที่ไม่ต้องคอยรบกวนคุณแม่ซึ่งเหน็ดเหนื่อยจากการงานของท่านอยู่แล้ว และทำตนเป็นที่พึ่งของตนได้ตามหลักคำสั่งสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และหลวงพ่ोजรัญท่านได้ย้ายอยู่เสมอในเรื่องนี้ คุณแม่รู้สึกจะดีใจกว่ากระผมอีก ท่านอุตส่าห์ทำห้องในให้กระผมอยู่ได้อย่างอิสระ ตามที่กระผมเคยขอท่านหลายครั้งหลายหน และท่านได้พูดด้วยความภาคภูมิใจว่า “เห็นหรือยังลูกตัวจริงของแม่” กระผมจึงเกิดความคิดอยากจะทำบวชอีกครั้ง เพื่อปฏิบัติอย่างเต็มที่ จึงได้สมัครไปที่ยิวพุทธิกสมาคม ในโครงการบรรพชาสามเณรภาคฤดูร้อน ซึ่งระยะเวลาจะนานกว่าคราวที่แล้ว คือเตรียมความพร้อม ๑๐ วันและบวช ๓๐ วันเต็ม และอยู่ที่วัดอัมพวัน

การบวชครั้งนี้จุดประสงค์หลักคือ

๑. เพื่อตัวผมเอง ซึ่งแน่ใจว่า จะทำให้ชีวิตในทุกด้านดีขึ้นอีก และแน่นอนว่าการเรียนย่อมดีขึ้นแน่ ๆ ด้วยความมีสติสัมปชัญญะของกระผม จะได้เป็นที่รักของคุณครูทั้งหลายบ้าง
๒. เพื่อคุณแม่ คุณยาย และคุณตา ซึ่งป่วยอยู่และดีขึ้นเป็นลำดับ ซึ่งส่วนหนึ่งคือจากอานิสงส์ของการบรรพชาและแผ่เมตตาของกระผมแน่นอน

การปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันนี่ จะเคร่งมากขึ้นเพราะจะมีพระมาดูแลและคอยให้คำแนะนำ และ สอนอารมณ์เสมอ กระผมได้รับทุกขเวทนาจากการปวดขา จนบางครั้งต้องร้องให้ออกมา กระผมติดเวทนานานมาก จนกระทั่งเหลือเพียง ๓ วันก็จะถึงวันลาสิกขาแล้ว ผมจึงตั้งจิต อธิษฐานว่าขอให้ได้อะไรที่ลึกซึ้งจากการปฏิบัติบ้าง ตายเป็นตาย และสิ่งที่ไม่คาดคิดก็ เกิดขึ้น คือขณะที่กระผมได้รับทุกขเวทนาอย่างแสนสาหัสจนต้องนึกรออยู่ตลอดเวลาว่า ตาย เป็นตาย อดทนกำหนดไปเรื่อย ๆ ปวดจนรู้สึกหายใจขัด ผมนึกถึงคุณแม่ ทำสนพุดกับ กระผมว่า “ทำให้ได้นะลูก” และกระผมก็ได้เห็นเหตุการณ์ตอนเด็ก ๆ ว่าคุณแม่เลี้ยงดูเราดี ขนาดไหน ลำบากขนาดไหน และเมื่อกระผมงอแง คุณแม่ก็จะเอาไปอุ้มกอดไว้แนบอก และ ตบหลังพร้อมกับพุดปลอบไปด้วย น้ำตาของกระผมไหลไม่หยุด รู้สึกถึงพระคุณของคุณแม่ว่า มีมากมายจนไม่สามารถตอบแทนได้หมด และสิ่งที่เกิดขึ้นนี้ กระผมมั่นใจว่าเป็นธรรมะที่ กระผมได้จากวัดอัมพวัน ซึ่งทำให้กระผมเกิดศรัทธาในพระพุทธศาสนา และความดีต่าง ๆ ที่ บังเกิดขึ้นครั้งนี้ ได้เข้าไปอยู่ในกมลสันดาน และจะไม่เปลี่ยนจากการเป็นลูกแก้วลูกขวัญของ คุณแม่ คุณพ่อ คุณยาย คุณตา อันเป็นที่รักและเคารพบูชาสูงสุดของกระผมตลอดไปทุกภพ ทุกชาติ และจะครองตัวรักษาความเป็นศิษย์ที่ดีของพระอุปัชฌาย์ พระเดชพระคุณพระราช สุธาภิธานมมงคล วัดอัมพวัน ตลอดถึงเป็นศิษย์ที่ดีของพระครู คุณมณเฑียร ก็คือการมีความรู้ คู่ความดีตลอดไป

หมายเหตุ คุณแม่ของกระผมได้เห็นความเปลี่ยนแปลงจากดำเป็นขาวของกระผม ตั้งแต่บวชครั้งแรก ท่านถึงกับได้ตามไปบวชเนกขัมมะที่วัดอัมพวันตอนระหว่างวันขึ้นปีใหม่ เพื่อศึกษาและค้นคว้าหาของดีวัดอัมพวัน ซึ่งคุณแม่บอกว่าของดีสิ่งแรกของวัดอัมพวันซึ่ง ควรแก่การเคารพบูชาสูงสุดก็คือ **พระราชสุทธิญาณมงคล** เจ้าอาวาสวัด อัมพวัน ผู้ เสียสละทุกอย่างเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และของดีวัด อัมพวันได้มีรวมอยู่ที่องค์หลวงพ่อนั่นเอง ขึ้นอยู่กับบุญ ความตั้งใจจริง มีศรัทธาของผู้ได้พบ เห็นท่านว่าจะเอาไปได้หรือไม่ คุณแม่กระผมบอกว่า คำพูดของท่านหนึ่งประโยคก็สามารถ อธิบายธรรมให้เห็นแจ้งได้มากมาย เพราะฉะนั้นจึงไม่เป็นที่แปลกใจ ที่ได้เห็นคนมามายไป นั้งคอยท่านด้วยความอดทน ซึ่งอันนี้ก็เป็นสิ่งแรกที่หลวงพ่อดีเริ่มอบรมพวกเรา คือให้มี ขันติ เพราะฉะนั้นพวกเราทุกคนอย่ามัวนั่งรอบุญวาสนาให้มาถึงเลย ควรเร่งศึกษาพระธรรม เพื่อความสุขอันแท้จริงในขณะที่เรายังมีผู้ที่พร้อมจะอบรมสั่งสอนอย่างถ่องแท้ นับเป็นโชค วาสนาของพวกเราจริง ๆ

กระผม ขอน้อมกราบนมัสการพระราชสุทธิญาณมงคล ด้วยความเคารพบูชาสูงสุด เหนือเศียรเกล้า

น้อมเศียรเกล้ากราบพระอุปัชฌาย์ผู้ประเสริฐ
ท่านเป็นเลิศทางธรรมนำสมัย
คอยดูแลปกป้องเราให้พ้นภัย
ให้อาศัยพบธรรมะวัดอัมพวัน

ขอกราบเท้าท่านพระครูผู้เลอเลิศ
ช่วยให้เราได้เกิดสมศักดิ์ศรี
ท่านช่วยสอนธรรมะดับราคะ
ท่านผู้มีเมตตาและการุณ

ขอกราบของพระคุณคุณมณเฑียร
ผู้พากเพียรสร้างมนุษย์ประเสริฐศรี
ช่วยเหลือสามเณรให้ได้ดี
ไม่ให้มีมารขวางหนทางธรรม

ขอขอบพระคุณพวกท่านพี่เลี้ยง
ที่กล่อมเกลี้ยงดูแลเราทั้งหลาย
ให้พ้นทุกข์มีแต่สุขสะดวกสบาย
ทั้งทางกายทางใจตลอดมา

ขออำนาจคุณพระศรีสังฆะ
จงแสดงอิทธิฤทธิ์ประสิทธิผล
ให้ทุกท่านเจริญจตุรพิธรมงคล
อยู่เย็นงจรรโลงธรรมนำแผ่นดิน